

ကျွန်းစဉ်ပြေ စောသက်

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ဤကလေးရယ်

နှင့်

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

ဗြဟ္မစိုရ်သိုက်မြို့

အပူလှိုင်းများကို ပွေ့ပိုက်ရှင်သန်စေသော နွေလယ်ကာလမို့ ညမိုးချုပ်သည့်တိုင် အပူရှိန်က မလျော့ချင်သေး။ ရွာပြင်ကွင်းစပ်ကို ဝေ့ဝိုက်တိုက်ခတ်လာသော နွေလေသရမ်းကြောင့် ရေနံဆီမီးခွက်ကလေး၏ မီးစွယ်ကို လှုပ်ရှား ကခုန်စေ၏။

"မစောမေ ဘာစားချင်လဲ၊ စားချင်တာရှိရင် ပြောလေ"

ကိုထွန်းစိန်မှာ အပူဒဏ်ကလေး သက်သာရာ သက်သာကြောင်း စွပ်ကျယ်ကိုချွတ်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုယပ်ခတ်ရင်း ဇနီးသည် မစောမေကို မေးလိုက်၏။

"သရက်သီးမှ ညှိကလေးရရင်တော့ စားကြည့်ချင်တယ်"

"နောက်ထပ်ကော ဘာစားချင်သေးလဲ"

"ငှက်သားကော ရရင်တော့ ကင်တာ စားချင်တယ်"

"ငှက်ကတော့ ငါ ဆည်ဘက်မှာ သွားထောင်ကြည့်မယ်လေ ခုက ဆည်ရေခန်းချိန်ဆိုတော့ ရနိုင်တယ်၊ သရက်သီးမှ ညှိကတော့ကွယ် ရာသီက စောသေးတယ်။ တို့ ရွာအနေနဲ့ ရနိုင်မယ်မထင်ဘူး"

"ရတယ် အဖေ၊ သား သရက်သီးမှ ညှိ တွေ့ထားတာရှိတယ်"

"ဟုတ်လို့ လား သားရယ်၊ ဘယ်သူ့အပင်မှာ မှ ညှိသေးလို့ လဲ၊ သရ

က်သီးက သင်္ကြန်လွန်လောက်မှ မှ ညွှန်ကြားမှာ လေ"

အဖေကြီး ကိုထွန်းစိန် သားလေးကို သဘာဝအခြေအနေလေးကို ပြောပြလိုက်သည်။ ။

"သား တွေ့ထားတာရှိတယ် အဖေ၊ ပိုင်ရှင်မဲ့အပင်ပဲ၊ တောင်ပေါ် ကျောင်းတော်ရာဟောင်းမှာ ပဲ"

"အဲဒီနေရာက လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းတယ်၊ ဘယ်သူမှ လည်း မသွားကြဘူး၊ ချောင်းဖျားတောကြီးထဲပဲ အဖေ"

"သားရယ်၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ အပင်တွေ လျှောက်တက်မနေနဲ့ နော်၊ အမေက အာရုံရှိတာလေးပြောတာ၊ မစားရရင်လည်း ဘာမှ မဖြစ် ပါဘူး၊ အမေ နေထိုင်ကောင်းလာပါပြီ"

သားအဖနှစ်ယောက် ပြောနေကြသံကြောင့် အမေ မစောမေ ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ရပါတယ် အမေရယ်၊ အမေ စားချင်တာ စားရအောင် ရှာပေးပါမ ယ် အမေ"

ကိုထွန်းစိန် သားလေးကို နှစ်လိုစွာကြည့်၏။ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် သနားကြင်နာတတ်မှု၊ မဖြစ်မနေ ကြိုးစားတတ်မှု စသော လှမိုး၏ စိတ် ရင်းသဘောထားကို အဖေ ကိုထွန်းစိန် အရမ်း သဘောကျသည်။ ။ ရွာ ကျောင်းမှာ စတုတ္ထတန်းအောင်လျှင် မြို့ကျောင်းပို့ပြီး ပညာဆက်လက် သင်ကြားရန်လည်း ရည်ရွယ်ထားသည်။ ။

လှမိုးတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်မှာ ကျောင်းအားရက်တွေဆို တောင်ပေါ်ရောက်တဲ့ အခါ ရောက်၊ ဆည်ချောင်းတွေဆီ သွားတဲ့ အခါ သွားနဲ့ ရွာရိပ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်မှာ မသွားဖူးသည့်နေရာ မရောက်ဖူးသ

ည့် နေရာဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။

မစောမေမှာ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိတိ အပြင်းဖျားသည် ။ ဆေးဆရာဦးမှုန်နှင့် ဆေးတော်တော် ကုယူရသည် ။ ဆေးဆရာက သန္နိပါတ်ဖျားဟု ပြောသည် ။ အဖျားပြတ်သွားသော်လည်း အစားအသောက်မဝင်ဘဲ အရိုးပေါ် အရေတင်နေ၏။

သား လှမိုးနှင့် အဖေ ကိုထွန်းစိန်မှာ နာလန်ထစ လူမမာအတွက် စားချင်သည့်အာဟာရကို ရှာဖွေကျွေးမွေးရန် အသင့်ဖြစ်နေကြသည် ။

နွေမနက်ခင်း၏ ရှင်သန်နိုးထမှုအောက်မှာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်သည် အသက်ဝင်လှ၏။ အရှေ့ဆီက ရှင်နေမင်းသည် ရခိုင်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးပေါ် မေးတင်ကာ မြန်မာ့မြေအနောက်ခြမ်းအား လှမ်းမျှော်ကြည့်နေပေပြီ။ အရှေ့လေပြေကလေး အသွေးတွင် ရွက်သစ်ကလေးများ ကသုတ်ကရက် လှုပ်ခတ်သွားကြ၏။

"ဟေ့ကောင်တွေ လာကြဟေ့၊ လာကြ"

ဘိုးရွှေနွဲ့၊ ခင်မောင်နှင့် ငကျန်တို့ သုံးယောက် ရွာပြင်ကွင်းစပ် ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ဆော့ကစားနေရာသို့ လှမိုး ရောက် လာပြီး ခပ်လောလော ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်စလုံး လမိုးအနားသို့ ရောက်လာကြ၏။

"မင်းတို့ ကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်တယ်ကွာ"

"ပြောလေကွာ၊ မင်းဥစ္စာက ဘာမှန်းလဲမသိ"

"ဒီလိုကွာ၊ အမေ့အတွက် သရက်သီးမှ ညှို့ လိုချင်လို့ "

"ဒီရာသီမှာ သရက်သီးမှ ညှို့ ဘယ်မှာ ရမှာ လဲကွာ"

"ဟေ့ကောင် ခင်မောင်၊ တို့ ဟိုတစ်နေ့က ရွာတောင်ပေါ်ရောက်
တော့ ကျောင်းတော်ရာ သရက်ပင်ကြီးပေါ်မှာ တွေ့တယ်လေ။ အဲဒီနေ့
က မင်းပဲပြတာ မမှတ်မိဘူးလား"

"အေး... အေး.. ဟုတ်တယ် ဟုတ်၊ မှ ညှို့တောင် မှ ညှို့တော့မှာ နော်"

"အဲဒါကွာ အမေက နာလန်ထစဆိုတော့ သရက်သီးမှ ညှို့ အရမ်းစား
ချင်နေတာ မင်းတို့ ငါ့ကို ကူညီကြပါအုံးကွာ"

"သွားမယ်လေကွာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အခက်အခဲကို ကူညီရတာ
ပေါ့၊ ဟေ့ကောင်တွေ.. လာ သွားကြစို့"

ခင်မောင်က ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကြီးလုပ်လိုက်တယ်။ အကုန်လုံးပဲ
တောင်ခြေလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး ရွာတောင်ကြီးပေါ်သို့ လှမ်းတ
က်လိုက်ကြသည် ။ တောင်ကုန်းကလေး နှစ်ခုကိုကျော်၊ လျှို့တစ်ခုကို ဖြ
တ်သန်းပြီး ရေစမ်းကို ဖြတ်လိုက်တာနှင့် ကျောင်းတော်ရာဟောင်းသို့
ရောက်ရှိကြသည် ။

လှမိုးတို့ သရက်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည် ။
သရက်ပင်ကြီးမှာ ပင်ခြေရင်းကပင် အခက်အလက် ဝေဝေဆာဆာဖြင့်
မြင့်တက်သွားခြင်းမဟုတ်။ ပင်စည်ကြီးမှာ အုန်းပင်လို လုံးချောကြီးဖြစ်
နေပြီး အပေါ်ပိုင်းတွင် သာ ကိုင်းခက်ကိုင်းလက်တွေ ဖြာထွက်ပြီး အရွ
က်များ ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေ၏။ အသီးတွေလည်း ပြွတ်သိပ်ပြီး အခိုင်လိုက်
သီးနေကြသည် မဟုတ်။ ဟိုတစ်လုံး သည် တစ်လုံး ကျိုးတိုးကျဲတဲ။ အ

လေ့ကျပေါက်နေခြင်းဖြစ်၍ ဘာသရက်မျိုးမှန်းမသိ။ သို့သော် အခြားအပင်တွေထက် စောပြီး မှ ညှိဝင်းနေခြင်းက ထူးခြားသည်။

"ကဲ ဘိုးရွှေနွဲ့.. မင်း စတက်ကွာ၊ မင်းက အရမ်းအားကိုးရတာကွာ၊ ကျန်းစဉ်တိုက်နယ် ကျောင်းပေါင်းစုံ ဘောလုံးပွဲတုန်းကလည်း တို့ကျောင်းအသင်းမှာ ဆရာကြီးက မင်းကို ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူး ထားခဲ့တာလေ"

ခင်မောင်၏ ပင့်လုံးကြောင့် ဘိုးရွှေနွဲ့ သရက်ပင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ပြေးဖက်ပြီး တွယ်ချိတ်တက်လိုက်သည်။ ။ ဘိုးရွှေနွဲ့ ပင်ခြေရင်းမှ ဆယ်ပေခန့် မြင့်တက်သွားသည်။ ။ လှမိုးတို့ သုံးယောက် အောက်ကနေ အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်ကြ၏။

"အောင်မယ်လေး.. ကိုက်တယ်ဟ၊ ကိုက်တယ်ဟ"

ခါချဉ်ကောင် တပ်ဖွဲ့ဝင်များက တိုက်စစ်မှူး ဘိုးရွှေနွဲ့ကို ခံချကြပြီ။ ဘိုးရွှေနွဲ့မှာ ဘယ်လက်ဖြင့်တွယ် ညာလက်ဖြင့်ပွတ်ချ၊ ညာလက်ဖြင့် တွယ် ဘက်လက်ဖြင့် ခါချနဲ့ ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှုပ်ရှားကာ အလုပ်ရှုပ်နေပေပြီ။

"ဟာ.. မခံနိုင်တော့ဘူးဟေ့"

ဘိုးရွှေနွဲ့ကား ဖြစ်သလို လျှောဆင်းကာ မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်ကျခဲ့လေပြီ။ ဘိုးရွှေနွဲ့မှာ ခြေကားရား လက်ကားရားဖြင့် ပင်ခြေရင်းမှာ ခါချဉ်ကောင်တွေကို ပွတ်သပ်ချရင်း အလုပ်ရှုပ်နေပေပြီ။

"ကဲ.. ငကျန် မင်းအလှည့်ပဲ တက်တော့"

ခင်မောင်က တပ်မှူးတစ်ယောက်လို အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

ငကျန်မှာ အေးအေးနေတတ်သူမို့ ဘာမှ တော့ပြန်မပြော။ သရက်ပ

င်ကြီးဆီ ခပ်အေးအေး လှမ်းသွားပြီး တွယ်ချိတ်တက်လိုက်သည်။ ခြောက်ပေလောက်ပဲ ရောက်သေးသည်။ သွေးဆူနေသော ခါချဉ်ကောင်များက ငကျန်ကို တရစပ် ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။ သူငယ်ချင်းအတွက် သရက်သီး ရလိုဇောနှင့် ငကျန် တောင့်ခံသည်။ ခါချဉ်ကောင်တွေကို အန်တု၏၊ ခါချ၏၊ ပွတ်ချ၏။ သို့သော် မာန်ကြွနေသော ခါချဉ်ကောင်များကို ငကျန် မတော်လှန်နိုင်။ တဖြည်းဖြည်း လျှောကျ လာပြီး ဖင်ထိုင်ကျသွားပြန်သည်။ ငကျန်ကား မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် သရက်ပင်ကြီး ခြေရင်းတွင် ဘီလူးက ကနေရပေပြီ။

"ကဲ.. ဟေ့ကောင် ခင်မောင်၊ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ့်ဆရာကြီးလို့ ထင်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘာရမလဲ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းအလှည့်၊ ကဲ.. မင်းတက်"

"တက်ပါ့မယ် မိုးနေပူရယ်"

"ဟေ့ကောင်.. ရှည်မနေနဲ့၊ တက်တော့"

ဘိုးရွှေနွဲ့မှာ ဒေါသကြီးတတ်ပြီး ခါချဉ်ကောင်တို့ ဒဏ်ကြောင့် မာန်ဝင်နေပေရာ ခင်မောင်ကို ဖိအော်လိုက်၏။ ဘိုးရွှေနွဲ့မှာ စိတ်ပြင်းသူ ဖြစ်၏။ သူလုပ်ချင်တာကို မလုပ်ရလျှင် သံကုန်မြင့်ပြီး အော်ငိုတတ်သည်။ မိုးရွာပြီးမှ ပူသောနေကဲ့သို့ အရမ်းပူပြင်းတတ်သူ ဖြစ်၍ သူ့ကို မိုးနေပူ ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ကြသည်။ ခင်မောင် ပင်စည်ကြီးကို တွယ်ဖက်တတ်လိုက်ရာ ပင်စည်တစ်ဝက်ခန့်ထိ ရောက်သွားသည်။ ခင်မောင်မျက်နှာကြီးမဲပြီး အောက်သို့ တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်၏။

"ဟေ့ကောင်.. ငုံ့ကြည့်မနေနဲ့၊ ဆက်တက်... ဆက်တက်"

ဘိုးရွှေနွဲ့ပင်အောက်ကနေ အော်လိုက်ပြန်သည်။ ခင်မောင် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရလာသည့် အခွင့်အရေးကို မလွတ်တမ်း အ

သုံးချနေကြသော ခါချဉ်ကောင်တွေကို ခင်မောင် ဘယ်ညာ ပွတ်သပ် ခါချနေသည် မှာ သနားစရာလည်းကောင်း၊ ရယ်စရာလည်း ကောင်းလှသည်။ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်တော့ သိပြီမဟုတ်လား ဆိုသည့်သဘော။ ဘိုးရွှေနဲ့ ပြုံးဖြဖြနဲ့ မော့ကြည့်၏။

"ငါ မတတ်နိုင်တော့ဘူးကွာ"

"ဘာမတတ်နိုင်ရမှာ လဲ၊ လူကြီးပဲ၊ ဆက်တက်"

ဘိုးရွှေနဲ့ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ဟာ.. ဟာ.. ငါ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ တကယ်ပါကွာ၊ ငါမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုက်လိုက်တာကွာ"

ခင်မောင်ကား ဒရောသောပါး လျှောဆင်းပြီး သရက်ပင်ခြေရင်းတွင် ပက်လက်လန်နေခဲ့လေပြီ။

"ဟား... ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.."

ခင်မောင်၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဘိုးရွှေနဲ့ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်သည်။ ။ ငကျန်က ထုံးစံအတိုင်း ယဲ့ယဲ့ပြုံး၏။ လှမိုးကတော့ မရယ်မပြုံး။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခဏမျှငြိမ်သက်သွားသည်။ ။

"မင်းတို့ တွေအားလုံးပဲ အမေ့အတွက် ကူညီကြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မရတာကတော့ ဒီသရက်ပင် တက်ရသော အရမ်းခက်ခဲလွန်းလို့ ပဲ၊ မင်းတို့ တွေ မညံ့ဘူးဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်"

"ငါ အမေ့ကို ဒီသရက်သီးမှ ညှို့ အရမ်းကျွေးချင်တယ်ကွာ၊ ငါ ကြိုးစားပြီးတက်မယ်၊ ရအောင်ခူးမယ်"

"ဟေ့ကောင် လုမိုး၊ မင်းခန္ဓာကိုယ် ပိန်ညက်ညက်ကလေးနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ တော်ကြာ ပြုတ်ကျလို့ ဒုက္ခများ နေပါအုံးမယ်"

ဘိုးရွှေနဲ့မှာ လုမိုးကို သရောသလို ပြောလိုက်၏။ လုမိုးကတော့ ဘာမှ မပြော။ သရက်ပင်ခြေရင်းသို့ အသာအယာလျှောက်လှမ်းပြီး ပင်စည်ကြီးကို မြဲမြဲဖက်ကာ တွယ်ချိတ်တက်နေလေပြီ။ တင်မိုးမှာ တက်ပြီဆိုတာနဲ့ အောက်သို့ လုံးဝငုံ့မကြည့်။ အပေါ်သို့မော့ကြည့်ပြီး ဆက်တက်မြဲတက်သည် ။ ပင်စည်ကြီးတစ်ဝက်သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ လုမိုး စတက်စဉ်က ပြုံးဖြဖြကြည့်နေသော ဘိုးရွှေနဲ့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ အံ့ဩမှုပြယုဂ်များ ပေါ်လာသည် ။ ခင်မောင်နှင့် ငကျန်တို့ ကလည်း အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှူဘဲ လုမိုးကို မော့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

"လုမိုး.. မင်း ပေ ၃၀ လောက် ရောက်နေပြီ၊ နောက်ထပ် တစ်ဝက် ကျော်ကျော်လောက် ကျန်နေအုံးမှာ နော်"

ခင်မောင်က စိုးရိမ်တကြီး မော့ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ လုမိုးကား မနားပေ။ ဆက်တက်မြဲတက်သည် ။ လုမိုးကို လှမ်းကြည့်ရသည် မှာ ပင်စည်ကိုတွယ်ချိတ်တက်ပြီး သစ်ခေါက်ပိုး ရှာစားနေသည့် သစ်တောက်ငှက်နဲ့ လည်း တူလှပေ၏။ ခါချဉ်ကောင်တွေ ဘယ်လောက် တွယ်တွယ်၊ ဘယ်လောက်ခဲခဲ လုမိုး တစ်ချက်မတွန့်။

"ဟောဗျာ.. ကိုင်းခွကြီး လက်မီသွားပြီ"

ငကျန်ထံမှ အသံတိုးတိုးညင်းညင်း ထွက်သွားသည် ။ ပင်ခြေအောက်မှ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရင်တမမဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ကြ၏။ လုမိုးကား ကိုင်းလုံးကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး သစ်ခွဆုံပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့လေပြီ။

"ရောက်သွားပြီကွ၊ ရောက်သွားပြီ"

ခင်မောင်၏ နှုတ်ဖျားမှ အသံများ ကြည်ကြည်မြဲမြဲ ထွက်သွားသည်

။

"လှမိုး ခဏနားလိုက်ဟ၊ မင်း အရမ်းမောနေပြီ"

"မောမှာ ပေါ့ကွ၊ အဲဒီ ခွဆုံထိ ပေ ၇၀ လောက် မြင့်တာလေ"

"ဒီကောင်က ခန္ဓာကိုယ်သာ ညက်တာ၊ ဇွဲကတော့ ပြောမနေနဲ့ ကွာ၊ တို့ ကန်ပြင်ကျွန်းမှာ ကြာခူးလို့ ဆူးချုံပေါ် လှေတင်နေတုန်းကလည်း ဒီ ကောင်ပဲ ဦးဆောင်ပြီး ချောင်းဖြတ်ကူးလို့ တို့ တွေ ရွာပြန်ရောက်ခဲ့ကြ တာလေ"

"ကျွန်းစဉ်တိုက်နယ် ကျောင်းပေါင်းစုံ ဘောလုံးပွဲတုန်းကလည်း ပေါ က်တူးတောင်ရွာနဲ့ တို့ သရက်တောင်ရွာ ဗိုလ်လုကြတုန်းကလည်း ဒီ ကောင်ပဲ နောက်တန်းကနေ လာသမျှ ဘောလုံးတွေ ပိတ်ကန်နေလို့ ဟို ကောင်တွေ တစ်ဂိုးမှ မရခဲ့တာလေ"

ပင်ခြေအောက်က ခင်မောင်တို့ သုံးယောက် ပြောဆိုနေကြသည် ကို လှမိုး လုံးဝမကြား။ ပင်စည် တက်လမ်းတစ်လျှောက် ကိုက်ခဲလျက် ပါ လာသော ခါချဉ်ကောင်များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ချ၏။ လှမိုးမှာ ခါ ချဉ်ကောင်ကိုက်လို့ ငါမသေနိုင်ဆိုသည် ကို ခံယူထား၏။ နာလန်ထစ အမေ စားချင်သော သရက်သီးကို ငါရအောင်ခူးမည်ဟု လည်း ဆုံးဖြတ် ထားပြီး ဖြစ်သည် ။ လှမိုးအမေမှာ ဆေးကုမရတော့ဘူးဟု ထင်မှတ် ထားရာမှ ပြန်လည် ကောင်းမွန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ သေရွာပြန် အမေ ဟု လှမိုး နားလည်ထားသည် ။ အမေ စားချင်သော အာဟာရကို ရနိုင် သမျှ ရှာဖွေပြီးကျွေးမည်။ အမေ့ကိုချစ်သော လှမိုး၏ ခံယူချက်စိတ်ဓာ တ်မှာ မြင့်မြတ်လှသည် ။ အမေ့အတွက်ဆိုလျှင် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရန် လှမိုး အသင့်ရှိနေသည် ။

လှမိုး ပင်စည်ကို မြဲမြဲဖက်ပြီး ဟိုဟိုသည် သည် လှမ်းကြည့်ကာ သရက်သီး ရှာကြည့်လိုက်သည်။ သရက်သီးများကို ကိုင်းဖျားများ တွင် သာတွေ့ရသည်။ လှမိုးနဲ့ အနီးဆုံးကတော့ အကိုင်းကြီးတွင် တွယ်ကပ်ပေါက်နေသော ကြက်ပေါင်ကပ်တက်ကိုင်းဖျားလေးတွင် တစ်လုံးစီ သီးခြားသီးနေကြသော သရက်သီး သုံးလုံး။

ဤ ကပ်တက်ကိုင်းကလေး အနီးသို့ ရောက်ရေးအတွက် ကြိုးတန်းလို စင်းစင်းကြီးဖြစ်နေသော အကိုင်းကို တွယ်ချိတ် တွားသွားရမည်။ သိပ်တော့မလွယ်။ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး မိကျောင်းတက် တက်မှ အဆင်ပြေမည်။ လှမိုး တစ်ချက်တွေသွားသည်။ ညှိုးငယ်နေသော အမေ့ရုပ်သွင်က လှမိုးအာရုံထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ခဏအနားယူပြီး သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ တောက်တဲ့ သွား တွားသွားလိုက်တော့သည်။ ပင်ခြေအောက်က သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ လှမိုးကို မကြည့်ရဲကြတော့ပေ။ လှမိုးကတော့ သရက်သီးနားသို့ တရွေ့ရွေ့ တွားသွားနေသည်။ တစ်ချက်ကလေး ဟန်ချက်လွဲလျှင် လှမိုးအဖို့ မတွေးဝံ့စရာပင်။ သရက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ချွန်များ အပြည့်။

လှမိုး ကပ်တက်ကိုင်းနား ရောက်သွားပေပြီ။ လှမိုး တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်သည်။ သိပ်မကြာ ကိုင်းခြောက်ကလေး တစ်ကိုင်းကို သတိကြီးစွာထားပြီး ချိုးယူလိုက်ပြီး သရက်သီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။ သရက်သီး သုံးလုံး သီးညှာတံမှ ပြုတ်ဆင်းသွားကြပေပြီ။ လှမိုး သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးကို လက်ထဲမှ လွှတ်ချလိုက်၏။ ခဏနားပြီး အသက်ကို မှန်မှန်ရှူလိုက်ပြန်သည်။ လှမိုး အသက်ကိုတောင် ပြင်းပြင်းမရှူဘဲ နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ဆင်းလာ၏။ ကြိုးတန်းကြီးလို စင်းစင်းကြီးဖြစ်နေသော သစ်ကိုင်းပေါ် နောက်ပြန်ဆုတ်ရသည် မှာ ရှေ့တိုးရသည် ထက်ပင် ပိုခက်ကြောင်း လှမိုး သိလို

က်သည် ။ တစ်ချက်ကလေး မှားလို့ ကတော့ ရုပ်နှင့်နာမ်ခွန်တွဲမှု ကွဲပြီ
သာမှတ်။ ဟော.. ကိုင်းခွဆုံးကြီးသို့ ရောက်လာပေပြီ။ လှမိုး ခဏနားလို
က်သည် ။ ခါချဉ်ကောင်တွေကို ပွတ်သပ်ချလိုက်ပြန်၏။ သက်သာရာ
လေး ရသခိုက် ပင်စည်ကြီးကို တွယ်ဖက်ပြီး အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း
လျှောဆင်းလာ၏။

"ဆင်း လာပြီဟေ့.. ဆင်း လာပြီ"

ခင်မောင် အားရဝမ်းသာ လှမ်းအော်လိုက်၏။

လှမိုးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပင်စည်ခက်လက်များ နဲ့ ဝေး လာပြီး ပင်
စည်ကြီးခြေရင်း မြေတလင်းနဲ့ ပိုနီးလာ၏။ လူတစ်ရပ်ခန့်အမြင့်လော
က်ကပင် လှမိုး ခုန်ချလိုက်တော့သည် ။

သူငယ်ချင်းများက လှမိုးကိုယ်လုံးတွင် သဲကြီးမဲကြီး ခဲနေကြသော
ခါချဉ်ကောင်လေးများကို ဝိုင်းပြီး ဆွဲနုတ်လိုက်ကြ၏။ လှမိုးကိုယ်လုံးတွ
င် ခါချဉ်ကောင်ကိုက်ရာများက အရည်ကြည်ကလေးများ စုပြီး အစက်
အပြောက်ဒဏ်ရာ အနာတရလေးများ ဖြင့် ပြည့်နေ၏။
ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် လှမိုး၏ ရင်ဘတ်ကလေး တဒိန်းဒိန်း
အသံမြည်နေပြီး ဖားဖိုကြီးလို နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်။

လှမိုး မနက်စောစောထပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်သည် ။ အမေ့အတွက်
ပါ မျက်နှာသစ်ရေ၊ သွားတိုက်ရန် ဆားနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့ ကို ယူ
ပေးလိုက်သည် ။ အမေ့အတွက် လျှာခြစ်ရန် ဝါးနှီးပြားကလေးတွေကို

ယူပေးလိုက်သည် ။ တပိုတပါးသွားခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ခြင်းကိစ္စများ အပြီးတွင် ဘီးကိုယူ လာပြီး ဖွာလန်ကြနေသော အမေ့ဆံပင်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားအောင် ဖြီးသင်ပေးလိုက်၏။

"သားရေ.. မနေ့က သားခူးလာတဲ့ သရက်သီးလေး စားရအောင်နော် "

လှမိုး သရက်သီးတစ်လုံးကို သွားယူပြီး ဓားပါးပါးလေးဖြင့် အခွံနှာ လိုက်၏။ အတုံးကလေးများ တုံးပြီး ပန်းကန်ပြားကလေးထဲ ထည့်လိုက် သည် ။ အသင့်လုပ်ထားသော ဝါးချွန်စူးကလေးကို သရက်သီးတုံးက လေးပေါ် ထိုးစိုက်ထည့်လိုက်သည် ။

"အမေ ပါးစပ်ဟ"

မစောမေက ပါးစပ်ကို အသာအယာ ဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ လှမိုးက သရက်သီးတုံးကလေး တစ်တုံးကို စူးဖြင့် ထိုးယူပြီး အမေ့ပါးစပ်ထဲ သွင်းပေးလိုက်၏။ မစောမေ ဖိဝါးလိုက်သည် ။ ချိုအေးနေသော အရသာနှင့်အတူ သရက်သီးနဲ့ မွှေးမွှေးလေးကပါ ရောယှက်သွားရာ မစောမေ အရသာနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း ရရှိသွားသည် ။

"ချိုအေးနေတာပဲ သားရယ်၊ ကောင်းလိုက်တာ"

"အမေ့သား ခဲရာခဲဆစ် ရှာတတ်လိုက်တာ၊ သား သိပ်တော်တာပဲ၊ သား ကျန်းမာပါစေ အသက်ရှည်ပါစေ"

"ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါစေ အမေ"

မွေးမိခင်အား သရက်သီးတစ်လုံး ကျွေးနိုင်ရေးအတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ကြိုးစားခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုသာ အမေသိလျှင် သရက် သီးကို အမေ မျိုလို့ ကျမှာ မဟုတ်ပေ။ သည် တော့ သရက်သီးမှ ညှိ ရရှိ

ခဲ့သည့် အကြောင်းတရားကို လှမိုး နှုတ်ပိတ်နေခဲ့သည်။ ။

"သား.. အမေ့ကိစ္စပြီးရင် အဖေကြီးနဲ့ ကွန်ပစ်လိုက်ရမှာ နော်၊ အဖေ့
ငှက်ကိုင်လည်း ကြည့်ကြတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ"

လှမိုးတို့ သားအဖနှစ်ယောက် ရွာတောင်ဘက်စွန်း ရိုးပြတ်တောကို
ဖြတ်ကျော်လိုက်ကြသည်။ ဖြူရော်ရော် မွဲခြောက်ခြောက် ရိုးပြတ်ငှက်
တို့တို့ မှာ သဘာဝအတိုင်း အင်အားမဲ့စွာဖြင့် ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံး ခနော်
ခနဲ့ ပြန့်ကျဲနေကြ၏။ မကြာမီကပင် သာဘော်ကုန်း တောတန်းကလေး
ကို ကျော်လိုက်သည် နှင့် ရေပြင်စပ်စပ်ကလေးနဲ့ ဆည်ရေဖွေးဖွေး ပေါ်
လာသည်။ ။

ကိုထွန်းစိန် ဆည်ဖျားပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဗျိုင်းတွေ အု
ပ်လိုက်သင်းလိုက်ပါပဲ။ အချို့ကောင်များက လည်တံကြီးဆွဲထုတ်ပြီး တ
စ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်း အစာရှာနေကြ၏။ အချို့ စိတ်တိုင်းကျဟန်မရှိကြ။
ဟိုမှ သည် မှ ထပျံနေကြသည်။ ။ တင်ကျီးငှက်နှင့် ပိန်ညင်းငှက်တို့
လည်း တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ ရောထွေးပါဝင်နေကြ၏။

ကိုထွန်းစိန် မိမိကိုင်ထားသည့် နေရာဘက်သို့ ရှေ့တိုးသွား
လိုက်သည်။ ။ ဗျိုင်းအုပ်ကြီး ဝေါခနဲ ထပျံကြသည်။ ။ ပိန်ညင်းငှက် တစ်
ကောင်ကတော့ ကိုင်းကြိုးတွင် တန်းလန်းကြီး။ ကိုထွန်းစိန်
ကျေနပ်သွားသည်။ ။ ဘဝကြင်ဖော် ဇနီးသည် အတွက် ငှက်သားဟင်း

လေး ရရှိတော့မည်။ ဇနီးသည် ၏ ချင်ခြင်းတက်နေခြင်းလည်း ပြည့်ဝရတော့မည်။ ကိုထွန်းစိန် တစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။

ပိန်ညင်းငှက်ကလေးကတော့ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရှိသမျှခွန်အားလေးနဲ့ အတင်းရုန်းကန်နေ၏။ ကိုထွန်းစိန် ရေစပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းပြီး ညွတ်ကိုင်းကြီးမှ ငှက်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ကိုထွန်းစိန်၏ မျက်နှာပြင်မှာ ချွေးသီးများကြားက ကြည်လင်နေ၏။

"သားအမေအတွက် ငှက်ရပြီ၊ ရော့.. ကိုင်ထား၊ အဖေကြီး ညွတ်ကွင်း ပြန်ထောင်လိုက်အုံးမယ်"

လှမိုးသည် ငှက်ကလေးကို လက်ဖြင့် ဖိအုပ်ကိုင်ရင်း သူ့အဖေကို ပြီးပြလိုက်၏။

"သားက အမေအတွက် သရက်သီးမှ ညှို့ ရှာပေးတယ်၊ အဖေကြီးက ငှက်သား ရှာပေးတာပေါ့ကွာ"

ကိုထွန်းစိန် ငှက်ကိုင်းတံကို ပြန်ဆွဲညွတ်လျက် ကိုင်းကြိုးကွင်းကို ကိုင်းသီးလေးဖြင့် ချိတ်လိုက်သည်။ ။ ငါးကလေးတွေ ကျက်စားသော ရေတိမ်ပိုင်းတွင် ဆည်ကန်သင်းလေးဆည်ပြီး ဆည်ဘောင်ပေါ်ခွလျက် ညွတ်ကိုင်းထောင်ထားလိုက်သည်။ ။ ငှက်တွေ အစာရမ္မက်အတွက် ကန်သင်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ကိုင်းညွတ်ကွင်းကို နင်းမိခြင်းဖြင့် ကိုင်းသီးပြုတ်ပြီး ကိုင်းကြိုးတွင် တန်းလန်းကြီး ငြိနေစေရန် ရည်ရွယ်ပေသည်။ ။

"သား အိမ်ပြန်လိုက်တော့နော်၊ အဖေကြီး ချောင်းထဲဆင်းပြီး ကွန်ပစ်လိုက်အုံးမယ်"

လှမိုး ပိန်ညင်းငှက်ကလေးကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး ရွာဆီသို့ ပြန်လာ၏။ လှ

မိုး ငှက်ကလေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ ငှက်ကလေးက လည်ပြန်စောင်း
ငဲ့ကြည့်နေသည် နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည် ။ ငှက်ကိုယ်လုံးကလေး
မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသည် ။

"ငှက်ကလေးရဲ့ မျက်ဝန်းအစုံဟာ ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးပါဆိုတဲ့ အသ
နားခံ အကြည့်လေးနဲ့ ကြည့်နေရှာတာပဲ၊ ငှက်ကလေးကို ငါ သနားလို
က်တာ"

ငှက်ကလေးကို သနားသော ကိုယ်ချင်းစာစိတ်သည် လှမိုးရင်၌ ချက်
ချင်း ဖြစ်တည်သွား၏။

"အမေ ဒီငှက်သားကို မစားရလို့ သေမသွားနိုင်ပါဘူး။ အမေ နေ
ကောင်း လာပြီ၊ အမေ ကျန်းမာ လာပြီပဲ"

"ဒီငှက်ကလေးကတော့ အမေ့အာဟာရအတွက် ဖြည့်ပေးလိုက်ရင်
မုချသေရတော့မယ်"

"နာလန်ထစ အမေ့ကို စားစေချင်လွန်းလို့ ၊ အဖေခမျာ ငှက်ကို မရရ
အောင် ကြိုးစားပြီး ထောင်ဖမ်းပေးထားတာ။ ငှက်လွတ်သွားရင် အသုံး
မကျတဲ့ ကောင်ဆိုပြီး ရိုက်များ ရိုက်လေမလား"

အသိနှင့် တွေးခေါ်မှုသည် လှမိုး ရင်ထဲတွင် ဒွန်တွဲ လွန်ဆွဲနေကြ၏။
ရွာပြင်ကနေ လှမ်းလာရင်း ရွာထိပ်အလွန် အိမ်ရှေ့လှေကားရင်းသို့ လှ
မိုး ရောက်လာသည် ။ ငှက်ကလေးကတော့ အကြောက်ကြီး
ကြောက်ပြီး တဆတ်ဆတ် တုန်နေဆဲ။ ခေါင်းကလေးငဲ့ပြီး မျက်လုံးဝိုင်း
ဝိုင်းလေးနဲ့ လှမိုးကို မော့ကြည့်၏။

"ငါ့ကို သနားပါ၊ ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးပါတော့"ဟု အသနားခံ တောင်း
ပန် နေသကဲ့သို့ လှမိုး နှလုံးသားတွင် ခံစားသွားရသည် ။

"အမေရေ..."

အိမ် လှေကားရင်းကနေ လှမိုး အမေ့ကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"အမေရေ.. အဖေကြီး အမေ့အတွက် ငှက်ပေးလိုက်တယ်"

မစောမေသည် အိမ်ပေါ်ကနေ သားနှင့် ငှက်ကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ငှက်ကလေးကို သားပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တော့မယ် အမေ"

မစောမေ သားကို လှမ်းကြည့်မြဲ လှမ်းကြည့်နေ၏။

"ကဲ.. ငှက်ကလေးရယ်၊ မင်းလွတ်ကင်းရာသို့ ပျံပါလေတော့"

ငှက်ကလေးကား လှမိုး၏ လက်ခုပ်ထဲမှ ဝေးရာသို့ ပျံထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

"ငှက်ငယ်လေးအတွက် သာဓုခေါ်လိုက်စမ်းပါ အမေ"

"အေးပါကွယ်၊ သာဓု... သာဓု.. သာဓု..."

မစောမေ၏ သာဓုခေါ်သံမှာ ညင်ညင်သာသာလေး ထွက်ပေါ်နေပေသည်။ ။

လှမိုး၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ တော့ မျက်ရည်များ ပြည့်အိုင်နေပေ၏။ မျက်လုံးအစုံကို မှ ဝတ်လိုက်ချိန်တွင် မျက်ဝန်းအိမ်ထောင့်စွန်းမှ မျက်ရည်များ ခိုတွဲစီးဆင်းလာကြသည်။ ။

လှမိုး၏ မျက်ရည်များမှာ ငှက်ကလေး လွတ်မြောက်မှုအတွက် ဝမ်းသာ၍ ကျခဲ့ရသည့် မျက်ရည်များ လော၊ နာမကျန်းသူ မွေးသမိခင်အတွက် အာဟာရတစ်ခုကို မကျွေးလိုက်နိုင်သောကြောင့် ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး ကျခဲ့ရသည့် မျက်ရည်များ ပေလော။

ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း၊ မတ် ၂၀၁၈
